

BEN DAVIS

Alles wat ik nog met  
Gizmo wil doen

De bucketlist van mijn hond

Vertaald door Emiel de Wild



Leopold / Amsterdam



Eerste druk 2020

© tekst: Ben Davis 2019

© vertaling: Emiel de Wild

All rights reserved.

Oorspronkelijk verschenen als *What's That in Dog Years?*

bij Oxford University Press, Engeland, 2019.

© omslagillustratie: Julia Christians 2019

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / [www.leopold.nl](http://www.leopold.nl)

ISBN 978 90 258 7887 0 / NUR 283

[www.kinderboeken.nl](http://www.kinderboeken.nl)



Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

# Hoofdstuk 1

Een scherp steentje knalt tegen de achterkant van mijn been.

‘Raak!’ juicht Tobias. Ik hoor hoe hij Jason een high five geeft.

Ik kijk naar de grond en doe of ik ze niet hoor. Dit is niet de eerste keer dat ze me volgen vanaf school, maar meestal zijn ze het tegen deze tijd wel zat.

‘Ga je terug naar je Batcave, Batman?’ roept Jason.

Ik zeg niks. Had ik maar een Batcave. Dan zou ik me daar terugtrekken met Gizmo en coole dingen uitvinden, zoals jeukpoeder dat eeuwig werkt, maar alleen bij mensen die Tobias en Jason heten.

KNAL!

Au! Ik voel aan mijn achterhoofd en krimp iets in elkaar. Een half opgegeten appel rolt langs me heen.

Genoeg is genoeg. Ik ren naar mijn huis, dat aan het einde van een doodlopende straat ligt. Achter me hoor ik Tobias en Jason. Ze geven het maar niet op. Ik haal mijn sleutel uit mijn zak. Ze zullen spijt krijgen dat ze me probeerden te pakken!

Gizmo luistert meestal totaal niet. Toch weet ik zeker dat hij me nu met ontblote tanden te hulp zal schieten.

Terwijl ik de stenen van Jason en Tobias ontwijk, maak ik de voordeur open. Nu zullen ze er snel mee ophouden. Zo meteen klinkt er gegrom en vliegt Gizmo op ze af. Dan zullen ze me voor altijd met rust laten.

‘Gizmo, pak ze!’ schreeuw ik. En ik wacht. En wacht. En wacht. Wat is er aan de hand? Waar blijft hij?

Tobias en Jason lachen me uit alsof ik niet helemaal lekker ben.

‘Waar is je hond, loser?’ roept Jason.

Ik ren naar binnen. Gizmo is niet in de hal. Dit is raar. Als ik uit school kom, zit hij hier altijd op me te wachten. Ik gooi de deur achter me dicht, veilig voor Tobias en Jason en hun stenen. ‘Gizmo!’ Ik kijk in de woonkamer. Ook daar is Gizmo niet. Hij vindt het heerlijk om op de bank te liggen, al klaagt mam dat de bank zo helemaal onder de haren komt te zitten. ‘Gizmo!’ Geen reactie. Ik loop door naar de keuken. O, daar is hij. Gewoon even aan het liggen.

‘Gizmo!’ zeg ik. ‘Wakker worden, ik ben thuis.’

Hij doet zijn ogen open, maar nog steeds beweegt hij zich niet. Hij haalt piepend adem. Dit is niet goed.

‘Gizmo?’ zeg ik terwijl ik hem een beetje door elkaar schud. ‘Wat is er, jongen?’

Hij kijkt me aan, probeert op te staan, maar dat lukt niet. Ik probeer de paniek die in mijn borst aanzwellt te onderdrukken. Het gaat goed met hem, het gaat goed met hem. Hij is gewoon moe. Weer schud ik hem een beetje door elkaar. Hij kreunt en doet opnieuw zijn ogen dicht. Snel pak ik een jamkoekje uit de trommel en hou het voor zijn neus. De dubbele koekjes met jam ertussen zijn z’n favoriete tussendoortje. Hij mag ze niet vaak, want ze zijn niet bepaald gezond voor een hond, maar hij krijgt er een als hij braaf is. Ik blijf ermee zwaaien, maar hij verroert zich niet. Nee. O, nee. Tranen prikken in mijn ogen, maar ik heb geen tijd om te huilen. Ik moet hulp halen. Ik bel mam, maar die neemt niet op. Ze neemt nooit op als ze op haar werk is. Ik haal diep adem. Ik moet rustig blijven voor Gizmo. Als ik instort kan ik hem niet helpen. Ik bel pap.

‘Alles goed, Lukas?’ bromt hij. Aan zijn stem hoor ik dat hij net wakker is. Hij werkt nachtdiensten, dus voor hem is het nu vroeg in de ochtend.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Het gaat niet goed met Gizmo. Hij beweegt zich niet.’

Pap zucht diep, zoals vaders dat kunnen. ‘Slaapt hij niet gewoon?’

‘Nee,’ snauw ik. ‘Hij voelt zich niet goed. Hij wil niet opstaan en reageert zelfs niet op een jamkoekje. We moeten met hem naar de dierenarts.’

‘Kan het niet wachten tot je moeder straks thuis is?’

Ik stamp met mijn voeten als een klein kind. ‘Nee. Hij moet nú naar de dierenarts. Schiet op!’

Ik hang op en wacht. Ik googel ‘hond haalt piepend adem’, maar alles wat ik lees, schreeuwt: hij gaat dood.

Ik zit naast Gizmo en aai hem. Hij mag niet doodgaan. Vanochtend ging het nog prima met hem. Hoe kan dat zo snel veranderen?

Ik trek zijn bak naar me toe en zet hem voor Gizmo neer. ‘Drink. Drink. Toe maar, brave hond.’

Langzaam ademt hij uit door zijn neus. Zijn oogleden trillen. Ik ga bij hem liggen en begraaf mijn gezicht in zijn vacht. Hij mag niet doodgaan. Hij is mijn beste vriend, al sinds mijn geboorte. Mam en pap kregen hem als pup en hij is er altijd geweest. Samen op vakantie, samen op avontuur, verkled als Wonderjongen en Wonderhond. Toen pap en mam uit elkaar gingen, was Gizmo de enige met wie ik erover kon praten. Ik kan echt niet zonder hem.

## Hoofdstuk 2

Gizmo ligt op mijn schoot. Hij is wakker, maar beweegt zich nog steeds niet. Ik zucht diep. Wat heb ik een hekel aan de wachtkamer van de dierenarts. Het stinkt er naar chloor en natte vacht en pies en de muren hangen vol met grote foto's van dodelijke parasieten. Pap tikt tegen mijn been. Hij heeft een hondenspeeltje vast.

‘Hé, Luukie,’ zegt hij. ‘Wat is dit?’

Hij beweegt het speeltje van links naar rechts voor zijn mond en doet alsof hij erop blaast.

Ik haal mijn schouders op en aai Gizmo's linkeroor.

‘Een *hond*harmonica,’ zegt pap. Hij knipoogt naar me met een grote grijns op zijn gezicht.

Ik kreun. Pap maakt altijd slechte grappen, maar nu helpen ze al helemaal niet.

De deur gaat open en de dierenarts zegt dat we binnen mogen komen. Ik draag Gizmo en leg hem op de onderzoekstafel. Hij tilt zijn kop een stukje op, maar dat is alles. Dit is niet goed. Normaal gesproken spartelt hij als een gek om van de tafel af te komen.

De dierenarts loopt Gizmo helemaal na en doet verschillende testjes. Ik sta in de hoek en doe de vingeroefeningen die me helpen als ik in paniek raak. Ik duw mijn wijsvinger tegen mijn duim, dan mijn middelvinger tegen mijn duim, dan mijn ringvinger tegen mijn duim en dan mijn pink tegen mijn duim. Daar-

na begin ik opnieuw, met mijn andere hand. Toen ik jonger was, moest ik naar een therapeute die dokter Kaur heet voor mijn paniekaanvallen. Nou ja, ik noem het: flippen. Ze leerde me een paar trucjes die de aanvallen verminderden, maar ze kon er niet voor zorgen dat ik ze nooit meer krijg. Niemand kan dat, denk ik.

Plotseling legt pap zijn hand op mijn nek en hij knijpt erin. Ik schrik ervan en moet opnieuw beginnen met mijn oefening. Ik weet dat hij me gerust probeert te stellen, maar heeft hij weleens van persoonlijke ruimte gehoord?

‘Oké,’ zegt de dierenarts wanneer ze de stethoscoop om haar nek hangt. ‘Het goede nieuws is dat het maar om een infectie gaat, en die zal genezen met antibiotica.’

Opgelucht haal ik adem. De paniekstorm in mijn hoofd verandert in motregen. Het is tenminste niks ergs. Maar wacht. Ze zei: het goede nieuws is. Dat wordt altijd gevolgd door...

‘Het slechte nieuws is...’

Ik slik en zet me schrap. In mijn hoofd begint het weer harder te regenen. Snel zal het opnieuw gaan stormen. Misschien wordt het zelfs een orkaan. ‘Gizmo is op leeftijd en dit soort kwalen zal hij steeds vaker gaan krijgen.’

‘Dus wat houdt dat in?’ vraagt pap.

De dierenarts aait Gizmo over zijn kop. ‘Het houdt in dat zijn kwaliteit van leven waarschijnlijk snel achteruitgaat. Dus maak er nog wat moois van met hem.’

Het duizelt me als we weggaan. Paps geklaag over hoe duur de antibiotica zijn, verdwijnt als ruis naar de achtergrond. Ergens dacht ik dat Gizmo het eeuwige leven had. Dat hij er altijd zou zijn. Tuurlijk, de laatste tijd is hij wat trager, maar ik dacht dat hij gewoon moe was.

Thuis sluit ik me op in mijn kamer, met Gizmo. Ik kan pap en

mam in de woonkamer horen ruziën over wie de behandeling moet betalen. Ik krabbel Gizmo op zijn rug. Hij knapt alweer een beetje op.

‘Jij weet pap en mam altijd weer bij elkaar te krijgen, hè jongen?’

Ik doe mijn oortjes in en zet de muziek zo hard mogelijk. Dan verstopt ik ons onder mijn dekbed. Ik weet dat mam het maar niks vindt als Gizmo bij me in bed ligt, maar dat kan me nu niet schelen.

Ik duw mijn neus in zijn vacht en sla mijn armen om hem heen. Hoe vaak zullen we nog knuffelen? Hoe vaak kan ik hem nog uitlaten? Ik moet ervoor zorgen dat Gizmo het nog zo leuk mogelijk heeft. Maar wat moet ik doen? Hem verstoppen in een koffer en naar Florida reizen om met dolfijnen te zwemmen? Ik moet een plan maken.

Oma heeft het altijd over de lijst met dingen die ze nog wil doen in haar leven. Zo heeft ze bij het concert van haar favoriete artiest haar onderbroek naar hem gegooit. Dat kon ze van haar lijst strepen, zei ze. Oude mensen zijn raar. Maar toch, waarom zou ik zo’n lijst niet voor Gizmo kunnen maken?

Ik buig me naar mijn nachtkastje en pak mijn opschrijfboekje. Ik blader naar een lege bladzijde en schrijf in grote zwarte letters: GIZMO’S LIJST.

Ik denk na over alles wat ik nog met Gizmo wil doen voor hij... je weet wel... weggaat. Waar houdt hij écht van?

‘Hé Gizmo,’ fluister ik terwijl ik de muziek uitzet. ‘Je houdt toch nog wel van een ijsje?’

Gizmo komt overeind, houdt zijn kop schuin en likt zijn lippen.

‘Dat dacht ik wel. Dat kan op de lijst. En feestjes? Je houdt wel van een feestje, toch?’



Weer houdt hij zijn kop schuin, maar nu de andere kant op. Dat betekent vast ‘ja’. Het laatste feestje waar hij was, was de barbecue van onze burens: meneer en mevrouw Harris. Hij vond het geweldig. Hij pikte een worstenbroodje van meneer Harris en ik hoorde dat mevrouw Harris hem een ‘duivelse hond’ noemde.

Ik werk verder aan de lijst en leg alles wat ik bedenk aan Gizmo voor. Mijn zorgen over wat de dierenarts zei en over pap en mam die nog stééds tegen elkaar lopen te mekkeren, ebben langzaam weg. Ik denk alleen aan de leuke dingen die Gizmo en ik gaan doen. Dit is wat ik heb bedacht:

#### EEN IJSJE ETEN

Hier hoefde ik nauwelijks over na te denken. Ik bedoel: eigenlijk mag hij geen ijs meer, maar nog eentje zal hem geen kwaad doen.

#### NAAR EEN FEEST GAAN

Voor een feest heb je twee dingen nodig: veel mensen en veel eten. Gizmo houdt van allebei.

#### NOG ÉÉN AVONTUUR BELEVEN ALS WONDERJONGEN EN WONDERHOND

Wonderjongen en Wonderhond zijn twee personages die ik heb bedacht, gebaseerd op mij en Gizmo. Ik schrijf verhalen over hen en het Ruimte-team. We beleefden altijd avonturen gebaseerd op mijn verhalen en Gizmo vond dat geweldig.

#### HEM LATEN VERWENNEN

Omdat elke hond het verdient om af en toe in de watten gelegd te worden.

#### EEN KALENDER MAKEN

Dit wil ik al eeuwen doen. Je hoeft alleen maar twaalf foto's te maken, ze op te sturen en dan krijg je een kalender thuis. Gizmo houdt van verkleden en hij staat graag in het middelpunt van de belangstelling, dus hier gaat hij van genieten.

#### DE GROTE HEUVEL AAN DE ANDERE KANT VAN DE STAD BEKLIMMEN

Toen ik een keer heel verdrietig was, hebben we die heuvel beklommen. Ik wil er graag nog een keer naartoe om er een vrolijke herinnering aan over te houden.

#### KAMPEREN

Gizmo houdt van kamperen, want dan mag hij veel eten, buitenspelen en eekhoorns opjagen.

#### BEROEMD WORDEN

Ik weet dat het misschien gek klinkt, maar ik wil gewoon dat de rest van de wereld weet hoe geweldig Gizmo is, zelfs al is het maar voor even. Ik heb geen idee hoe ik dit voor elkaar ga krijgen, maar ik zal er mijn best voor doen.

#### NAAR GOLDEN BEACH GAAN

De enige keer dat we met Gizmo op vakantie zijn geweest, waren we naar Golden Beach. Hij vond het daar geweldig. Hij speelde in het zand en zwom in de zee. We zouden er vast vaker naartoe zijn gegaan, als ik toen niet... nou ja... er is iets gebeurd.

Het zou ook weleens lastig kunnen worden om er te komen. Golden Beach is ongeveer driehonderd kilometer hiervandaan en de reis ernaartoe is duur. Sinds pap ergens anders woont, is het enige waar hij en mam nog over praten hoe krap bij kas ze zitten.

We hebben geen kabeltelevisie meer, doen minder vaak boodschappen en áls we gaan, gaan we naar de goedkope supermarkt. Uitjes voor Gizmo staan onder aan de prioriteitenlijst. Ik denk dat pap en mam eigenlijk niet terug willen naar Golden Beach.

Dus ik zal een manier moeten bedenken om genoeg geld bij elkaar te krijgen zodat we toch naar Golden Beach kunnen. Dat lijkt onmogelijk, maar het zal wel moeten.

Ik leg het opschrijfboekje weg en Gizmo likt mijn gezicht. Zijn adem stinkt, maar dat kan me niks schelen. Hij is de beste hond ter wereld.

## Gizmo: het verhaal van een hond

Ik word al wat ouder. Veertien, ben ik. (Dat is ongeveer achtenzeventig in hondenjaren.) Dus ik herinner me niet veel van toen ik een puppy was. Ik weet dat ik met andere honden in een nest lag en dat mensen me hebben weggehaald bij mijn mama en mijn broers en zussen, maar de rest is een beetje wazig. Wat ik wel weet, is dat ze me op een gegeven moment ergens hebben achtergelaten. Waarom weet ik niet. Misschien was ik te druk voor ze, misschien zag ik er vreemd uit en was ik niet zo schattig als honden bij wie de oren wel even groot zijn, of misschien waren ze gewoon gemeen. In elk geval reden we naar een parkeerplaats en daar lieten ze me achter in de regen. Toen kwam er een aardige mevrouw met een busje. Zij nam me mee naar een groot gebouw vol andere honden. Het was er lawaaiig, eng en het stonk er. Daar was ik de kleinste hond.

Na een tijdje kwamen er twee grote mensen naar me kijken. De vrouwelijke glimlachte, maakte lieve geluidjes en zei dat ik perfect was. De mannelijke zei: 'Wat mij betreft kan hij ermee door.'

Ze namen me mee naar mijn nieuwe huis. Alles was er mooi en schoon. Het grote vrouwmens heette mam en het grote manmens heette pap. Ze gaven me een speeltje dat ze Meneer Aap noemden. Sindsdien is Meneer Aap altijd bij me. Zonder hem kan ik niet slapen. Hij ziet er tegenwoordig een beetje smoezelig uit en mam heeft hem ontelbaar vaak moeten repareren, maar hij houdt

het nog steeds vol. Ik kreeg een heerlijk warme mand en genoeg te eten en knuffels. Pap en mam behandelden me als een koning. Jammer genoeg bleef dat niet lang zo. Mam begon op te zwellen en ze waren drukker met het kopen van spullen voor de andere slaapkamer dan met spelen met mij. Het leek erop dat ik maar kort in het middelpunt van de belangstelling zou staan. Een tijdje was ik verdrietig. Maar toen ze met het kleine mensje thuiskwamen, veranderde alles. Hij was kleiner dan ik, maar maakte tien keer meer lawaai. Hij poepte ook veel meer dan ik. Maar hij bleef niet lang klein. Al snel liep hij rond en kwam hij recht op me af. Hij omhelsde me en kustte me en deelde zijn jamkoekjes met me. Al snel waren we beste vrienden. Zijn naam is Lukas.

Als hij een slechte dag heeft, vertelt hij me er alles over. Als hij begint te flippen, ben ik de enige die hem rustig kan maken.

Zijn dierenarts vertelde hem dat hij moet schrijven om zijn hoofd leeg te maken. Dat is zijn grootste hobby. Hij schrijft verhalen over Wonderjongen en Wonderhond, een duo dat de misdaad bestrijdt en deel uitmaakt van het Ruimte-team. Als hij ze tekent, lijken ze een beetje op ons tweeën.

Ik vind het fijn om zijn verhalen te horen en naast hem op bed te liggen luieren terwijl hij schrijft. De verhalen houden hem op de been als het tegenzit, zoals toen pap wegging. Dat was voor iedereen een verdrietige tijd, maar we kwamen er doorheen omdat we een team zijn. Wij zijn het Ruimte-team!